

Marita G. Schmitz

Tiltrækningen af den "mørke" tvilling

Mit tvillingsjæleeventyr
- sand historie -

Tiltrækningen af den "mørke" tvilling

Det var ... kort efter min 19-års fødselsdag – efter at have slået op med min første kæreste, som jeg faktisk havde planlagt at flytte ind med – at jeg flyttede ud af mine forældres hus og ind i min første lejlighed. Jeg ville være uafhængig og bo tæt på min arbejdsplads. Frem for alt nægtede jeg absolut at give mine forældre penge til kost og logi. Fra nu af skulle jeg gøre det.

Et par uger før jeg flyttede ud, fortalte en ven mig om en slags telefonmøde i vores by – hvor mange mennesker kunne tale med hinanden på samme tid. Jeg var nødt til at prøve det.

Det var sjovt – alle talte i munden på hinanden. Så skulle jeg finde på et kaldenavn, fordi ingen ville bruge deres rigtige navn. De fleste havde dyrenavne eller navne på filmkarakterer.

Det var rigtig sjovt, og vi talte om at mødes som en gruppe engang.

Der var flere telefonnumre, man kunne ringe til – og ja, rigtige kliker begyndte at dannes og mødes. Vi aftalte et mødested, som de fleste af os var enige om, og så mødtes vi. Det første møde var ret lille – måske 10-15 personer i blandede aldre.

Inden jeg tog til det første møde, bemærkede jeg en meget venlig stemme, der råbte mit navn. Der var en øjeblikkelig forbindelse ved mødet – vi kom alle rigtig godt ud af det med hinanden. Det var et sjovt sammenvær. Nu, udover navnene og de mange stemmer, kunne vi endelig se personerne. Selvfølgelig havde vi forestillet os nogle af dem helt anderledes. Det var rigtig sjovt, og vi hyggede os alle sammen.

Så mødtes vi oftere; nogle gange for at stå på skøjter, nogle gange bare for at få en drink og snakke – normalt på et almindeligt mødested (en bistro/café).

Der var den – igen og igen – den ene stemme, der blev ved med at råbe mit navn – men nu vidste jeg, hvem den tilhørte. Og jeg var med og råbte også hans navn.

Vi kunne virkelig godt lide hinanden. Som sagt var jeg kun 19, og han var allerede 25. Jeg var ikke helt sikker på, hvad jeg skulle mene om ham. Vi var lidt venner; og jeg havde lige slået op med min første kæreste, som jeg havde været sammen med i næsten to år. Som jeg beskrev ovenfor, var jeg lige flyttet ud og ville nyde livet - gå ud og danse og møde mennesker. Jeg tænkte på alt andet end at starte et seriøst forhold med det samme. Vi var meget forsigtige med hinanden.

Men jeg bemærkede, at han virkelig var betaget af mit temperament og min livsglæde. Og jeg blev draget af eventyret.

Så vi hentede hinanden af og til hjemme for at tage til et mødested sammen, eller vi kørte hinanden hjem.

Af en eller anden grund gjorde han aldrig et træk.

Det var lidt mærkeligt med ham. Engang, under en sammenkomst, lagde jeg min arm om hans skulder... Men han svarede ikke.

Nå, jeg sagde til mig selv: "Ja, vi er bare venner, og alt er fint."

Men så dukkede følelserne op i mig – som om jeg måske ikke var god nok, jeg havde ikke lige så godt et job som ham. Jeg følte mig meget drenget og kammeratagtig. Måske ikke hans type kvinde – eller ikke dameagtig nok.

På det tidspunkt tænkte jeg ikke meget over, hvorfor vi var så tætte. Men at høre hans stemme i telefonen var altid meget magisk – faktisk ret tillokkende.

Jeg tog til mødestedet hist og her, hvor end jeg havde lyst til at tage hen, eller til de aktiviteter, jeg nød.

På det tidspunkt havde jeg også fået en ven der. Jeg gik ofte ud og dansede med hende i weekenderne – nogle gange til en danseklub, nogle gange til et diskotek. Han kom også nogle gange med.

Sammenkomsterne blev sjældnere, og jeg tilbragte mere tid med min kæreste.

Vi kørte nogle gange til hende eller mine forældres hus i weekenderne og tog på klub der.

Sammenkomsterne fortsatte et stykke tid, og vi blev ved med at støde ind i hinanden.

Nogen havde fortalt ham, at jeg havde en ny kæreste, og fra da af så vi kun hinanden tilfældigt. Der var aldrig mulighed for at have en personlig/privat samtale med ham – der var altid andre mennesker i nærheden.

Så tog jeg til et andet mødested, et andet telefonnummer. Og ganske rigtigt, jeg løb ind i

ham der. Da jeg så ham, var alt, hvad jeg kunne tænke på at sige: "Åh, det er dig igen!" Jeg var faktisk lidt fornærmet, fordi han stort set ignorerede mig. Jeg havde ingen anelse om, at han troede, jeg havde en ny kæreste. Han var opslugt af en meget intim samtale med en anden ung kvinde.

Nå, jeg tror, jeg var lidt jaloux alligevel.

Så tror jeg, jeg var lidt jaloux alligevel. Jeg fandt først for nylig ud af, at han havde bemærket det – siden vores sidste kontakt.

Han og jeg – vi mødte sjældent hinanden længere; der var gået et godt stykke tid – mindst to eller tre år – hvor vi tilfældigvis stødte på hinanden, mens vi handlede i vores frokostpause.

Det var akavet – vi småsnakkede stort set bare om, hvor alle arbejdede og boede.

Men jeg tror, jeg stammede lidt. Jeg ved det ikke. Jeg var virkelig glad for at se ham igen. Da vi kun havde en kort frokostpause og begge var i gang med at handle, gik vi fra hinanden ret hurtigt – uden at udveksle telefonnumre. Han boede i en anden del af byen på det tidspunkt; og jeg var allerede flyttet på landet for at være sammen med en ny kæreste. Og jeg arbejdede hele tiden i byen.

På en eller anden måde ville det møde ikke lade mig være i fred. Jeg blev ved med at tænke på det igen og igen. Jeg blev ved med at se hans ansigt for mig – den måde, han smilede til mig på. Det ville bare ikke slippe mig – det var som en magnet. Hvad var det?

Jeg tror, det var omkring et år senere, at jeg troede, at jeg ville se ham igen – selvom jeg stadig var i det andet forhold.

Men jeg var på en eller anden måde tiltrukket af at se ham igen. For at se, om der var mere ved det. Jeg var nysgerrig og blev ved med at se hans smilende ansigt for mig. Hvor glad han havde været for at se mig igen. Hmm, jeg ville virkelig gerne finde ud af, om der var noget mellem os – om der var mere end bare venskab.

Men hvordan skulle jeg gribe det an? Jeg kunne ikke rigtig sige til min nuværende kæreste: "Jeg smutter bare ud for at besøge en gammel ven fra dengang..."

Men jeg benyttede lejligheden alligevel og kørte derhen en weekend (en 45 minutters køretur i bil), mens min kæreste var ude.

Jeg gik ind i hans lejlighed, og han gav mig en rundvisning. "Fin lejlighed," sagde jeg. Og så – jeg var absolut nødt til at vide det – hvordan han ville reagere?

Jeg kyssede ham på læberne. Men alt, hvad jeg så i hans øjne, var frygt. Han spurgte, om jeg ville blive, men jeg kunne ikke forstå frygten i hans øjne, og samtidig var jeg bange – at jeg allerede var blevet opdaget derhjemme, at de måske allerede savnede mig, og at jeg ville komme i problemer, hvis jeg blev væk længere. Desuden sneg den velkendte følelse sig ind igen: Kunne han virkelig mene det alvorligt? Var jeg overhovedet

god nok til ham, feminin nok og attraktiv nok?
Den samme følelse, jeg havde haft før, kom
oversvømmende tilbage.

Så jeg sagde hurtigt farvel. Jeg satte mig tilbage i
min bil og kørte hjem.

Jeg sagde til mig selv: "Nej, så er det nok
overstået."

Senere, efter et par dage eller uger – jeg kan ikke
huske det præcist nu – skrev jeg ham et andet brev.
Først skrev jeg min returadresse på det, så
stregede jeg det ud. Sendte det. Det var det.

Omkring to år senere giftede jeg mig med min
daværende kæreste, men jeg kunne ikke rigtig få
ham ud af hovedet. Jeg blev ved med at tænke og
drømme om det – hvad ville der være sket, hvis
jeg var blevet? Nå, jeg får det vist aldrig at vide,
tænkte jeg.

Nå, jeg var kun sammen med min daværende kæreste i syv år (inklusive brylluppet). Så var han mig utro. Jeg flyttede ud. Vi blev skilt.

Så prøvede jeg at finde ham (min søde telefonstemme) igen. Men jeg havde ikke et aktuelt telefonnummer, og han boede der ikke engang længere. Nå, jeg fandt hans forældres telefonnummer i telefonbogen.

Jeg tænkte over det et øjeblik, og så gjorde jeg det. Jeg ringede til hans forældres hus.

Hans mor besvarede telefonen. Jeg spurgte om ham, og om hun kunne give mig hans telefonnummer. Men hun sagde: "Han er sammen med en meget jaloux kæreste nu." Og jeg burde ikke prøve at kontakte ham. Jeg fik ikke hans nummer af den grund.

Jeg husker det ikke præcist nu, men jeg tror, jeg efterlod mit telefonnummer, så han kunne kontakte mig.

Jamen, hvor er det en skam. Jeg ville gerne have talt med ham om, hvad der skete dengang, og hvordan jeg blev ved med at tænke på ham. Jeg ville bare vide, hvordan han havde det, og om han havde det på samme måde som mig.

Desværre var min søgning efter ham mislykket.

Internettet!?! - Ja, hvis sådan noget havde eksisteret dengang, havde jeg måske fundet ham.

Desværre stødte jeg ikke på ham ved et tilfælde, og jeg vidste ikke, hvor han arbejdede nu, for det firma, han plejede at arbejde for, eksisterede ikke længere.

Så det var det! "Nå, så burde han være glad," sagde jeg til mig selv.